

Mèdia

RECONeixEMENT

Josep Cuní va rebre ahir el premi Quim Regàs, que consisteix en una obra feta expressament pel pintor Joan Pere Viladecans. PARLAMENT

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Periodisme és una bombeta encesa

Josep Cuní rep el novè premi Quim Regàs i reivindica la vigència necessària de la professió

Una quadrícula vermella sobre fons negre i una bombeta encesa al mig. És el quadre original de Joan-Pere Viladecans que serveix per donar forma i corporitat al premi de periodisme Quim Regàs atorgat enguany a Josep Cuní. És bonic entretenir-se a desentrellar-ne el simbolisme. Podria ser més o menys com projectar llum sobre la jungla de significats encreuats i metamòrfics de l'actualitat. L'essència del periodisme diari, en definitiva, el que ha ocupat Cuní al llarg de quatre dècades de professió. I si un s'hi para a pensar, té tot el sentit del món emparentar avui la seva tasca amb la del periodista que dona nom al premi.

Els amics que coneixien bé Regàs el recorden com un home apassionat i vitalista, un innovador tant en el terreny del periodisme esportiu com en el del disseny de diaris. "Era anàrquic, rebel i inconformista, amb una imaginació desbordant", m'explica Carlos Pérez de Rozas, bon amic seu i membre del jurat del guardó. Diuen que amb una sola mà -l'altra l'havia perdut en un accident- era capaç d'escriure més ràpid i amb més qualitat que la majoria dels que podien teclejar amb les dues mans. Amb Toni Cases, va anar a l'Argentina a canviar el disseny de *Clarín* i en descobrir que no tenien cap diari espor-

tiu se li va acudir inventar-se *Olé*. Al Brasil, la mateixa història: havien de redissenyar *O Dia* i no van parar fins a crear *Lance*.

Un periodista que explica el món

Des de la ràdio local fins a la nacional, des de la televisió pública fins a la privada -ara mateix la cinquena temporada de *8aldia* a 8TV-, Josep Cuní no s'ha cansat d'explicar el món a aquells que l'han volgut escoltar. I ahir en el marc solemne del Parlament de Catalunya -l'espai habitual de celebració- va rebre el guardó en la seva novena edició.

Hi eren alguns dels rostres habituals del seu programa: Juan José López Burniol, Arcadi Calzada, Gemma Calvet, Manel Cuyàs, Xavier Vidal-Folch, Montserrat Nebre, Pere Artigas, José Luis Carazo, Anton Parera, Cristina Sánchez-Miret, Sergi Pàmies, Eulàlia Vintó i Santi Nolla. També força polítics. Al marge de Carme Forcadell, presidenta del Parlament, membres de

Proximitat
"Tot ens afecta perquè tot és proper", va dir Cuní de l'actualitat

la mesa i representants de tots els partits, si un afinava bé la vista, a les files nobles s'hi comptaven més ex del PSC -Albert Batlle, Maria Badia, Fabian Mohedano, Jordi del Río, Montserrat Tura, Marina Geli- que no pas actuals. L'excepció era Jaume Collboni, flamant segon tinent d'alcalde de l'Ajuntament.

Al també assistent José Zaragoza, exsecretari d'organització del PSC, boníssim observador, la situació devia resultar-li com a mínim curiosa. També a Cuní, n'estic convençut, àvid cronista de les contradiccions del nostre món, preguntador incansable i que, en paraules de Santi Nolla -president del jurat-, resulta impossible saber a qui vota. És aquesta, l'assumida i complicadíssima de mantenir vocació d'independència, una de les màximes que menciona Cuní en el seu discurs, enarborada en una entrevista compromesa, en la conversa amb un testimoni que perd els papers o en la composició d'una tertúlia plu-

ral. "Estimar la professió amb la voluntat de ser fidel als seus principis i al compromís de servei públic als ciutadans". De tot el discurs d'agraïment del premi, potser aquesta és l'essència principal que se'n destil·la. També menciona la curiositat inherent a l'ofici, la disculpa quan ha sigut "massa impertinent o agosarat" i l'honradesa de l'autoexigència. "Nen, em sembla que t'has tornat massa descarat", li va dir un dia la seva mare. Va ser la millor prova que havia portat fins on tocava la mítica reflexió de Barbara Walters: fer sempre les preguntes que de petita la seva mare li deia que no s'havien de fer.

Així, Cuní es confessa afortunat per haver pogut treballar ininterrompudament en el que somiava de petit: "Explicar a la gent el que li passa a la gent". És igual que existeixi Twitter, és igual que tothom sàpiga a l'instant el que acaba de passar a l'altra punta del món, "tot ens afecta perquè tot és proper" i cal seguir contradient els profetes de l'apocalipsi de la nostra professió i els talibans de l'objectivitat, dogma periclitat i profundament pernicios. "Com més problemes, més periodisme", conclou el guardonat. "No som predicadors, profetes ni agitadors", afegeix, per contradir Lippman, quan citava els espècimens amb què es tendia a confondre els periodistes. Santi Nolla afirma que un dia el va veure contradient el seu propi teleprompter. Contradir en el moment òptim és tenir sempre la bombeta encesa. Periodisme, purament. —